

Sygn. akt II Ka 693/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Sędziowie:	SSO Mirosław Onisko SSO Grażyna Orzechowska (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Marka Kempki

po rozpoznaniu w dniu 28 grudnia 2017 r.

sprawy **P. S. (1)**

oskarżonego z art.177§1kk w zw. z art.178§1kk i art.178a§1kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 31 maja 2017 r. sygn. akt II K 1422/13

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że podstawę prawną orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności uzupełnia o przepis art. 85 kk w zw. z art. 4 § 1 kk,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego P. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa 180 złotych opłaty za II instancję i obciąża go wydatkami za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 złotych.

Sygn. akt II Ka 693/17

UZASADNIENIE

P. S. (1) został oskarżony o to, że:

I. w dniu 26 maja 2013 r. w miejscowości C. gm. W., woj. (...), będąc w stanie nietrzeźwości 0,60 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu, umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, iż kierując samochodem osobowym marki A. R. nr rej. (...) na skutek jazdy z nadmierną i niedozwoloną prędkością około 118,8 km/h przy dozwolonej prędkości do 60 km/h na łuku drogi stracił panowanie nad pojazdem, zjechał na pobocze, a następnie do rowu, doprowadzając do przewrócenia się pojazdu przez prawy narożnik do przodu, uderzenia kolejno w dwa drzewa, a następnie jego zatrzymania na jezdni, w wyniku czego pasażer pojazdu P. S. (2) doznał obrażeń ciała

w postaci stłuczenia głowy, podejrzenia wstrząśnienia mózgu, stłuczenia klatki piersiowej i kręgosłupa piersiowego, złamania kości śródrcza lewego oraz potłuczeń ogólnych, które to obrażenia powodowały rozstrój zdrowia trwający dłużej niż siedem dni, tj. o przestępstwo z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.

II. w dniu 26 maja 2013 r. na trasie W. – C. w województwie (...), będąc w stanie nietrzeźwości 0,60 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu kierował samochodem m-ki A. R. nr rej. (...), tj. o przestępstwo z art. 178 a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Garwolinie wyrokiem z dnia 31 maja 2017 r.:

I. oskarżonego P. S. (1) uznał za winnego tego, że w dniu 26 maja 2013 r. w miejscowości C. w gm. W., woj. (...), będąc w stanie nietrzeźwości 0,60 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym m – ki A. R. nr rej. (...) na skutek jazdy z nadmierną i niedozwoloną prędkością około 122,8 km/h przy dozwolonej prędkości do 60 km/h na łuku drogi stracił panowanie nad pojazdem, zjechał na pobocze, gdzie pojazd przewrócił się, a następnie zatrzymał na jezdni, w wyniku czego pasażer pojazdu P. S. (2) doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy, podejrzenia wstrząśnienia mózgu, stłuczenia klatki piersiowej i kręgosłupa piersiowego, złamania kości śródrcza lewego oraz potłuczeń ogólnych, które to obrażenia powodowały rozstrój zdrowia trwający dłużej niż siedem dni tj. dokonania czynu z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. i art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat;

III. oskarżonego P. S. (1) uznał za winnego dokonania zarzuczonego mu czynu z art. 178 a § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 178 a § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,

IV. na podstawie art. 42 § 2 k.k. i art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat;

V. na podstawie art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył wymierzone kary pozbawienia wolności i orzekł wobec oskarżonego karę łączną jednego roku pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 90 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat, zaliczając na jego poczet na podstawie art. 63 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 10 lipca 2013 do dnia 31 maja 2017 r.;

VII. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 6292 złote kosztów procesu.

Apelację od wyroku Sądu I instancji wniósł obrońca oskarżonego P. S. (1). Zaskarżając wyrok w całości na korzyść oskarżonego, orzeczeniu temu zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- art. 5 § 2 k.p.k. przez niepowzięcie przez Sąd I instancji uzasadnionych wątpliwości, co do sprawstwa oskarżonego pomimo, że na takie wątpliwości wskazuje ocena materiału dowodowego, których to wątpliwości nie usunięto w postępowaniu dowodowym, co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia przez dokonanie błędnych ustaleń faktycznych w zakresie popełnienia przez oskarżonego czynu;
- art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, nie zaś swobodnej oceny dowodów wyrażającej się w wybiórczym i dowolnym dopasowaniu dowodów na potwierdzenie przyjętej przez Sąd wersji zdarzeń, opierającej się na zeznaniach świadków, których Sąd przyjął wiarygodność w takim zakresie, w jakim istnieją niedające się usunąć wątpliwości, która to dowolna ocena dowodów przełożyła się na orzeczenie na niekorzyść oskarżonego, wobec wątpliwej wartości i braku niepodważalnych dowodów obciążających;

- dokonanie dowolnej, w miejsce swobodnej oceny zgromadzonego i ujawnionego w toku postępowania materiału dowodowego poprzez przyjęcie przez Sąd, że stwierdzone ślady krwi próbki pochodziła z wymazówki pobranej z bocznej prawej części siedzenia kierowcy i stwierdza, że oskarżony kierował pojazdem, gdyż doznał obrażeń podczas zdarzenia;
  - dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego i przyjęcie, że niestwierdzenie zgodności zapachowej pomiędzy śladem zabezpieczonym z siedzenia kierowcy z materiałem porównawczym pobranym od oskarżonego może wynikać z faktu, że został pobrany po upływie ponad dwóch godzin od wypadku;
2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na niewłaściwej ocenie materiału dowodowego sprawy poprzez oparcie ustaleń o nieprzekonywujące twierdzenia osób niebędących bezpośrednimi świadkami zdarzenia, którzy w większości byli pod wpływem alkoholu i mieli ograniczoną zdolność koncepcji zdarzeń, na co wskazywali podczas swoich zeznań, a którym Sąd przypisuje w pełni walor wiarygodności.

W przypadku nieuwzględnienia powyższych zarzutów obrońca zarzucił:

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i polegający na bezpodstawnym i błędnym uznaniu, że prognoza społeczno – kryminologiczna wobec P. S. (1) jest negatywna i że wymaga on resocjalizacji w warunkach penitencjarnych, co spowodowało orzeczenia kary rażąco niewspółmiernej w wymiarze jednego roku pozbawienia wolności, bez warunkowego zawieszenia, podczas gdy należyte uwzględnienie okoliczności dotyczących właściwości osobistych oskarżonego takich jak brak jakiegokolwiek konfliktu z prawem od dnia zarzucanego mu czynu, posiadanie od lat stałego zatrudnienia na umowie o pracę, założenie rodziny i wykonywanie obowiązków rodzicielskich wobec dziecka, pozytywna opinia środowiskowa, pojednanie się z pokrzywdzonymi oraz fakt, iż oskarżony wchodzi w konflikt z prawem jedynie pod wpływem uzależnień, powinno skutkować ustaleniem pozytywnej prognozy kryminologicznej i orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem;
4. rażąco surowość kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w rozmiarze 1 roku bezwzględnej kary pozbawienia wolności, jako nieadekwatną do celów kary oraz niedostateczne rozważenie dyrektyw jej wymiaru.

W konsekwencji tak sformułowanych zarzutów skarżący wniósł o:

- I. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów ewentualnie,
- II. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Wywiedziona w niniejszej sprawie apelacja wobec niezasadności zarzutów podniesionych w jej treści, nie mogła stać się podstawą do orzeczenia zgodnie z wolą skarżącego. Kompleksowa kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia wykazała, iż Sąd Rejonowy w sposób dokładny i zgodny z kodeksowymi regułami, dokonał oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a na jej podstawie poczynił ustalenia zgodne z rzeczywistym przebiegiem wydarzenia. Sąd Okręgowy nie stwierdził też, aby w realiach niniejszego postępowania zaistniała którakolwiek z przyczyn odwoławczych, na które powoływał się skarżący. Przechodząc do analizy zarzutów apelacyjnych, w pierwszej kolejności wskazać należy, iż wątpliwości, o jakich traktuje art. 5 § 2 k.p.k. odnoszą się wyłącznie do organu orzekającego, a jego treść nie ma zastosowania do subiektywnych wątpliwości powziętych przez strony procesowe. W realiach niniejszej sprawy Sąd Rejonowy dysponował pełnym materiałem dowodowym, który pozwolił mu na niepodważalne stwierdzenie, iż oskarżony P. S. (1) dopuścił się popełnienia zarzucanych mu przestępstw. Z treści apelacji obrońcy oskarżonego wynika, iż kwestionuje on głównie relacje przedstawione przez osobowe źródła dowodowe, na podstawie których oparto ustalenia w przedmiocie winy oskarżonego. W odpowiedzi na twierdzenia skarżącego zauważyć należy, że Sąd Rejonowy miał na względzie okoliczności, które – w jego ocenie - powinny przesądzić o zdyskredytowaniu relacji tych świadków, a w szczególności fakt, iż przeważająca część z nich w momencie

zdarzenia znajdowała się pod wpływem alkoholu. Okoliczność ta, jakkolwiek istotna – nie mogła stanowić nakazu apriorycznego odrzucenia tych osób, jako wiarygodnych źródeł dowodowych, a była wskazaniem do ostrożnej i wnikliwej analizy ich zeznań. Sąd Rejonowy porównał relacje świadków złożone na różnych etapach postępowania, na bieżąco wyjaśniając zaistniałe w nich rozbieżności. Poza polem widzenia Sądu Rejonowego nie pozostały także inne okoliczności, takie jak relacje łączące każdego z przesłuchanych świadków z oskarżonym, a w szczególności, iż jeden z nich, który złożył – na etapie postępowania sądowego – zeznania wprost obciążające P. S. (1), został w okresie po zaistnieniu zdarzenia, prawomocnie skazany za popełnienie przestępstwa na jego szkodę. W ocenie Sądu Okręgowego, przedstawiona przez oskarżonego P. S. (1) wersja zdarzenia, w której jego auto miała w momencie zaistnienia wypadku, prowadzić nieznana mu osoba, stanowi wyłącznie przyjętą przez niego linię obrony i nie mogła stać się podstawą do poczynienia ustaleń faktycznych. Zauważyć bowiem należy, że w wersji stworzonej na potrzeby niniejszego postępowania nie był konsekwentny nawet sam jej autor. W toku rozprawy głównej składając wyjaśnienia oskarżony wskazał początkowo, iż nieznanym mu kierowcą był mężczyzna, co więcej opisał jego wygląd, wzrost oraz ubiór. Na tymże samym terminie rozprawy, po złożeniu zeznań przez świadka B. S. i pod wpływem ich treści, oskarżony wskazał, że jego pojazd miała prowadzić kobieta. Przedstawiony przez oskarżonego przebieg wydarzeń jest niezgodny nie tylko z zeznaniami świadków, ale także z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. W toku postępowania oskarżony wskazał, iż niechętnie przekazuje swój pojazd do kierowania innym osobom. Trudno zatem uwierzyć, iż powierzył go osobie całkiem mu nieznannej, nie posiadając wiedzy, czy ma ona uprawnienia do kierowania pojazdami i jakie doświadczenie posiada jako kierowca. Ponadto zauważyć należy, że nikt z obecnych świadków, w momencie wyruszenia samochodu oskarżonego spod dyskoteki, nie widział czwartej osoby, o której mówił oskarżony. Po zaistnieniu zdarzenia, na miejscu wypadku, w krótkim okresie czasu pojawiły się inne samochody i również nikt z obecnych tam świadków nie zaobserwował żadnego, innego uczestnika zdarzenia oprócz oskarżonego i jego dwóch kolegów. Przeprowadzona bezpośrednio po zdarzeniu penetracja terenu, również nie ujawniła czwartego uczestnika, chociaż gdyby rzeczywiście osoba ta była obecna – tak jak twierdził oskarżony, nie oddaliłaby się na taką odległość, aby nie móc jej zlokalizować. Faktem jest, iż żaden ze świadków nie wskazał (poza M. R., który zmienił treść zeznań w toku postępowania sądowego), iż widział bezpośrednio, że to oskarżony kierował autem, jednakże w realiach niniejszej sprawy istnieje zamknięty łańcuch poszlak, który pozwolił na poczynienie takich właśnie ustaleń. Wersja przedstawiona przez oskarżonego pozostaje w stosunku do większości zeznań w opozycji i nie jest z nimi zgodna we fragmentach, których te zeznania dotyczą. Wśród dowodów o charakterze osobowym na szczególną uwagę zasługują zeznania M. K.. Świadek ten jest osobą obcą dla oskarżonego i brak jest podstaw do kwestionowania jej relacji. Co więcej – w ówczesnym momencie, z uwagi na prowadzenie pojazdu, nie znajdowała się pod wpływem alkoholu, zatem posiadała bardzo dobre rozeznanie w zaistniałej na miejscu sytuacji. M. K. zeznała, iż po dojechaniu do miejsca wypadku zaobserwowała, trzymającego się za głowę oskarżonego, który krążył koło samochodu i powtarzał słowa „Co ja zrobiłem?”. Okoliczność ta w połączeniu z pozostałymi dowodami, co słusznie wskazał Sąd Rejonowy, pośrednio wskazuje na sprawstwo oskarżonego.

Lektura apelacji obrońcy wskazuje, iż kwestionuje on także ocenę dowodów o charakterze nieosobowym, a w szczególności zabezpieczony na miejscu kierowcy ślad krwi, a także ocenę dowodu w postaci porównawczej analizy osmologicznej. Odnosząc się w pierwszej kolejności do kwestii śladu krwi stwierdzić należy, iż ślad ten został zarejestrowany w wykazie dowodów rzeczowych, gdzie opisano miejsce jego znalezienia oraz został poddany analizie przez biegłego, który stwierdził jego częściową zgodność z profilem DNA oskarżonego. W ocenie Sądu Okręgowego, brak jest podstaw do zakwestionowania czynności dokonanych na miejscu zdarzenia przez technika kryminalistyki, jak i opinii biegłego. Oskarżony po stwierdzeniu, iż ślady zabezpieczone w obrębie miejsca kierowcy są częściowo zgodne z jego profilem DNA wyjaśnił, iż z uwagi na brak możliwości otworzenia drzwi z tyłu pojazdu wyszedł on przez lewą, przednią szybę od strony kierowcy, dlatego też znalazły się tam ślady jego krwi. Zdaniem Sądu Okręgowego okoliczność ta jest niezgodna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Z protokołu oględzin pojazdu wynika, że lewa, boczna szyba oraz szyba tylna zostały w wyniku wypadku zbite, zatem gdyby w istocie drzwi od strony pasażera nie otworzyły się, oskarżony podjąłby próbę wydostania się właśnie w taki sposób, a nie wybierał bardziej problematyczne wyjście przez przednią szybę. Ponadto zauważyć należy, że gdyby oskarżony w momencie zaistnienia

wypadku, znajdował się na tylnym siedzeniu za kierowcą, to z pewnością z uwagi na stłuczenie szyb oraz powstałych w wyniku tego obrażeń, pozostawiłyby ślady krwi przede wszystkim tam, a takowych nie ujawniono.

Zgodzić się należy, że wnioski z opinii osmologicznej analizowane samodzielnie i w oderwaniu od innych dowodów, świadczą na korzyść oskarżonego, gdyż nie stwierdzono zgodności pobranych próbek zapachowych. Zgodnie jednak z treścią art. 410 k.p.k. podstawę wyroku ma stanowić całokształt okoliczności. Pomimo, iż w wyniku wskazanej powyżej analizy osmologicznej nie stwierdzono zgodności próbki zapachowej pobranej z fotela kierowcy z próbką pobraną od oskarżonego okoliczność ta nie może samodzielnie przesądzać o niewinności oskarżonego, gdyż w realiach niniejszej sprawy zgromadzono inne dowody o charakterze obciążającym, które Sąd Okręgowy przeanalizował powyżej. W treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia Sąd Rejonowy odniósł się do tego dowodu, a Sąd Okręgowy w całości podzielił stanowisko Sądu meriti w tym zakresie. Jednocześnie stwierdzić należy, iż wątpliwości, które ujawniły się w wyniku przeprowadzenia tego dowodu, nie miały charakteru nieusuwalnego i zostały wyeliminowane przez Sąd Rejonowy w procesie oceny dowodów. Z uwagi na okoliczności wskazane powyżej, stwierdzić należy, że ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny, nie budzi wątpliwości. Oskarżony kierując pojazdem mechanicznym marki A. R. o nr rej. (...), poruszając się z nadmierną i niedozwoloną prędkością, spowodował wypadek drogowy, w wyniku którego P. S. (2) doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy, podejrzenia wstrząśnienia mózgu, stłuczenia klatki piersiowej i kręgosłupa piersiowego, złamania kości śródrezcza lewego oraz potłuczeń ogólnych, które to obrażenia powodowały rozstrój zdrowia trwający dłużej niż siedem dni, czym wypełnił znamiona czynu z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. Oskarżony bezpośrednio po zdarzeniu został zbadany pod kątem poziomu alkoholu w wydychanym powietrzu z wynikiem 0,60 mg/l, zatem prowadząc pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, znajdując się w stanie nietrzeźwości, wypełnił znamiona drugiego z zarzucanych mu czynów, a mianowicie przestępstwa z art. 178 a § 1 k.k. Zastrzeżeń Sądu Okręgowego nie wzbudziła również zastosowana względem oskarżonego sankcja prawno-karna. W ocenie Sądu Okręgowego stanowi ona adekwatną reakcję prawno-karną na popełnione przez P. S. (1) przestępstwa i nie nosi cech rażącej niewspółmierności. Dyrektywy wymiaru kary zostały ukształtowane w art. 53 k.k. (w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynów) sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Oceniając zachowanie oskarżonego przez pryzmat wskazanych powyżej okoliczności, zaznaczyć w pierwszej kolejności należy, że popełnione przez niego przestępstwa, charakteryzują się znaczną społeczną szkodliwością. Oskarżony zlekceważył, zarówno zasady ruchu drogowego odnoszące się do kwestii dozwolonej prędkości, przekraczając ją prawie dwukrotnie, a także zdecydował się prowadzić pojazd, znajdując się w stanie nietrzeźwości – ponad dwukrotnie przekraczając dopuszczalne stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu. Nie bez znaczenia pozostaje, jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy, iż oskarżonym kierowały błahе powody. Nie uczynił tego dla ratowania zdrowia bądź życia, ale po prostu chciał szybciej wrócić do domu. P. S. (1) swoim postępowaniem naraził nie tylko swoje życie, ale także życie swoich pasażerów oraz innych, potencjalnych uczestników ruchu. Pomimo pory nocnej, natężenie ruchu na drodze, którą poruszał się oskarżony, było znaczne, o czym świadczy chociażby ilość zeznających w sprawie świadków, którzy pojawili się bezpośrednio po wypadku na miejscu zdarzenia. Sąd Okręgowy podzielił również stanowisko Sądu Rejonowego w przedmiocie prognozy kryminologicznej odnoszącej się do oskarżonego P. S. (1). Zgodnie z treścią art. 69 § 1 i 2 k.k. (w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynów), sąd może warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności nie przekraczającej 2 lat, kary ograniczenia wolności lub grzywny orzeczonej jako kara samoistna, jeżeli jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Zawieszając wykonanie kary, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia

oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. Przed popełnieniem przedmiotowych przestępstw, przeciwko oskarżonemu toczyło się inne postępowanie karne. W dniu 13.12.2013r. skierowano w niniejszej sprawie akt oskarżenia do Sądu, a tymczasem wyrokiem Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie II K 1400/11 P. S. (1) został nieprawomocnie skazany za popełnienie przestępstwa z art. 59 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Oskarżonemu wymierzono wówczas karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat tytułem próby, 500 złotych nawiązki na cel społeczny i dozór kuratora. Wyrok uprawomocnił się 06.06.2014r. Ponadto zauważyć należy, że postawa sprawcy po popełnieniu przestępstwa, polegająca na konsekwentnym negowaniu swojego sprawstwa i wprowadzaniu w błąd organów ścigania poprzez twierdzenie, iż na miejscu obecny był czwarty uczestnik zdarzenia, który kierował samochodem i spowodował wypadek, również nie przemawia na jego korzyść. Obecnie ustabilizowane – w świetle twierdzeń oskarżonego i jego obrońcy – życie P. S. (1), w ocenie Sądu Okręgowego, nie stanowi gwarancji, iż oskarżony nie powróci do przestępstwa. Charakter popełnionych przez oskarżonego przestępstw, a także ich znaczna społeczna szkodliwość oraz wskazane powyżej okoliczności odnoszące się bezpośrednio do osoby sprawcy, nie pozwalają na zastosowanie względem niego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania, gdyż zdaniem Sądu Okręgowego nie spełni ona swoich celów. Oskarżony P. S. (1) musi odczuć realną dolegliwość sankcji za popełnione przez siebie przestępstwa, która będzie stanowiła dla niego przestrozę i skłoni go do respektowania obowiązujących norm prawnych. Sam wymiar, zarówno kary łącznej, jak i kar jednostkowych nie jest wygórowany i oscyluje w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, zatem wymierzoną oskarżonemu sankcję nie można uznać za rażąco niewspółmierną. Wątpliwości Sądu Okręgowego nie budzi także zastosowany względem oskarżonego środek karny w postaci łącznego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 5 lat. Z uwagi na wielość i rangę zlekceważonych przez oskarżonego zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, zaistniała potrzeba wyeliminowania go z grona kierujących pojazdami mechanicznymi na dłuższy okres czasu. Kontrola odwoławcza wykazała, że Sąd Rejonowy w toku wyrokowania, dopuścił się obrazy przepisu prawa karnego materialnego w postaci art. 85 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. Zauważyć bowiem należy, iż wymierzając karę łączną oskarżonemu za popełnione przez niego przestępstwa, jako podstawę wymiaru Sąd Rejonowy wskazał wyłącznie art. 86 § 1 k.k. W treści art. 85 k.k. zostały wskazane warunki, których zaistnienie konieczne jest do wymierzenia kary łącznej, zatem przepis ten powinien stanowić podstawę jej orzeczenia. Sąd Rejonowy zastosował na podstawie art. 4 § 1 k.k. ustawę obowiązującą uprzednio, zatem podstawa orzeczenia kary łącznej wymagała uzupełnienia o przepis art. 85 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. co też Sąd Okręgowy uczynił w toku postępowania odwoławczego. O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych oraz § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym. Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. i art. 456 k.p.k.